

„Ja, Moder har jo haft stor Indflydelse paa dig, veed jeg.“

„Saa var der ogsaa en anden Gang . . . Moder havde Besøg af den gamle Pastor Hagensen. der var hendes gode Ven. Jeg tænker, de har siddet og talt sammen om at bestemme Livskald for Børn eller sligt . . . det veed jeg nu ikke. Men tilsidst pegede Moder paa mig og sagde: „Hvad ser saa min Søn der ud til at skulle blive?“ Jeg maatte gaa helt hen til den gamle Mand; han tog mig under Hagen, og da han havde set lidt paa mig — jeg husker det saa tydeligt, som var det sket igaar — lagde han Haanden paa mit Hoved og sagde: „Du bliver nok en Kirkens Mand, troer jeg vist.“ Jeg var dengang ikke mere end tretten Aar.“

„Men hvorfor kommer du til at tænke paa disse Ting netop idag, Emanuel?“

„Hvad siger du?“

Han løftede Hovedet og saae overrasket op paa hende. Han havde efterhaanden aldeles glemt, til hvem han talte.

„Aa jo,“ sagde han og lagde atter stille Hovedet ned i sin Haand. „Jeg skal sige dig, Betty . . . saa mange Aar er det altsaa, siden jeg fik Indvielsen. Fra Barndommen har min Livsvej været ligesom skæbnebestemt. Og dog har jeg indtil denne Morgen følt Tvivl, om jeg nu ogsaa virkelig havde Kaldelsen.“

Betty sænkede sit Strikketøj i Skødet.

„Kaldelsen?“ sagde hun. „Jeg forstaar dig ikke . . . Hvad mener du, Emanuel?“

„Den rette Kaldelse, mener jeg. Guds Kaldelse.“ Betty rystede paa Hovedet.

„Jeg forstaar dig ikke.“

„Aa jo, du veed dog nok, at jeg aldrig har hørt til dem, der troer, at Kjole og Krave gør en Mand til Præst, eller at en Eksamen tør gælde for Guds Be-